

Nem újkeletű a dolog, hiszen nagyvárosokban megszokott jelenségnek számít, hogy a régi, klasszikus mozitermek és -épületek valami mássá alakulnak át. [Budapesten](#) és más [magyar országai városokban](#) néhány évvel ezelőtt volt téma az, hogy vallási közösségek bérelték ki vagy vásárolták meg az egykori mozi- vagy színháztermeket.

A minap a bukaresti [Scala mozi esetét](#) olvastam, ami kísértetiesen hasonlít a budapesti esetekre, esetleg annál is durvább. Nyilván egyet nosztalgiáztam, kiszámoltam, hogy [a székyudvarhelyi mozi több mint egy évtizede nem működik](#) és arról is értesültem, hogy állandó munkatársa, működtetője, Hadnagy Feri bácsi néhány hónapja már nincs közöttünk. Tény, hogy igény volna a mozira, hiszen azért próbálkozások voltak az utóbbi időben is, a projektoros vetítésekre is sokan elmentek.

Azonban ezek a termek másra is „jók”.

Nemcsak az udvarhelyi példa evidens, hanem más városokban is megesik, hogy a moziteremben, színházban választási gyűléseket tartanak, illetve különböző vallási felekezetek folytatnak tevékenységeket. Jó példa erre az udvarhelyi sportcsarnok is: habár az utóbbi tíz évben szerencsére a kézilabda- és a futsalmeccsek közönsége töltötte meg, voltak idők, főleg a kilencvenes évek mélyén, amikor kizárólag a szépségversenyek vagy az utcai verekedésnek hívott, kombinált küzdősport-gálák tudták megtölteni a majd másfélezres csarnokot.

Akkor arra volt igény, most pedig másra van – vághatjuk rá rögtön. **Akkor ezt fizettük meg, most meg egyebet.** Pataky

Attila is volt vidéki keményrocker, de ma már ufókkal jár-kel és esetenként Dorin Floreának kampányol, s hogy a politikánál maradjunk, egykori liberálisok gyorsan át tudnak változni kőkonzervatívává, vagy fordítva, mindenféle szégyenérzet nélkül, mosolyogva, cinikusan.

Ma nem tudunk úgy végigmenni Székelyudvarhely utcáin,

hogy ne fedeznénk fel egy új turkálót vagy egy új fogadóirodát – mit is jelent ez? Olcsó, de márkás ruhát, illetve lehetőséget olyan pénz megszerzésére, amiért nem dolgozik az ember – szellemi állapotunkat, igényeinket jól jelzik ezek. A mozinál és a vallási szervezeteknél maradványból ugyanez a helyzet: nem a minőségi kultúra kell nekünk, **hanem arra van szükségünk, hogy valaki megmondja nekünk, hogy hogyan csináljuk a dolgainkat, hogyan éljük az életünket.**

Egyáltalán azt, hogy hogyan gondolkodjunk – és a legszomorúbb az egészben az, hogy mi, saját magunk vagyunk ezeknek a dolgoknak az okozói. Mi fogadunk be olyan elveket, gondolatokat, amit akár egy-két hónappal ezelőtt zsigerből elutasítottunk. Ahogy telik az idő, teljesen természetes lesz az, hogy a moziból templom lesz, a bankból turkáló és az étteremből fogadóiroda. **Mert mi teremtyük meg magunknak az új világunkat és mi tesszük olyanná, amilyen lesz.** Mi csinálunk segget a szánkából.